

(Z důvodů n. s.: »§ 9 min. nař. nezakazuje ujednání smlouvy, jakou uzavřela první žalovaná s V. J. a nelze smlouvu o dodávání filmů podřadit pod pojem propachtování provozu licence, o němž paragraf ten mluví, neboť při takovémto propachtování jde o provoz biografu pachtýřem ve vlastní režii a na vlastní účet; že by tak tomu bylo bývalo u V. J., žalobkyně ani netvrdila.«)

Mezi tyto přípustné smlouvy spadají zejména také smlouvy o dodávkách filmů za podíl na zisku, o nájmu provozních místností za podíl na zisku a pod. a dále financování provozu ve formě tichého společenství.

Bohumil Nýdl:

STAV ÚSTAVNÍHO PROJEDNÁVÁNÍ VLÁDNÍHO NÁVRHU ZÁKONA O SOUDNÍ PŘÍSLUŠNOSTI A CIVILNÍHO ŘÁDU SOUDNÍHO.*)

§ 166, odst. 2. Jako posluchači mají míti přístup nadále jen osoby zletilé, nikoliv již dospělé.

§ 167. Odstavec 3 upraven byl nově takto: »Veřejnost může být vyloučena pro celé jednání, zahrnujíc v to i rozsudek, nebo pro jednotlivé části. Pokud je vyloučena veřejnost, jest zapověděno veřejně rozhlašovati jeho obsah.« Nová dikce jasně naznačuje, že se vyloučení veřejnosti a zákaz vyhlašovati veřejně obsah jednání, resp. rozsudku vztahuje i na obsah písemného rozsudku, jež nebyl ústně ani prohlášen.

§ 168. V odstavci 2 byl v zájmu účinné ochrany zájmů obrany státu propůjčen rekursu proti usnesení, kterým byl návrh na vyloučení veřejnosti zamítnut, odkládací účinek, jestliže byl návrh na vyloučení veřejnosti odůvodněn zájmy obrany státu.

§ 169, odst. 2. Aby bylo jasno, že přístup osobám zde jmenovaným nemá být zakázán v případech § 167, odst. 1, kde je vlastně veřejnost vyloučena také zákonem, nýbrž že se tu odkazem na zákon míní jen případ § 624 c. ř. s., nahrazen byl obrat »ačli veřejnost nevylučuje zákon« obratem »ačli veřejnost není vyloučena přímo zákonem (§ 624)«.

§ 174. Postavení strany bylo v odstavci 2 značně usnadněno. Soud může totiž prohlásiti, že nebude k pozdějšímu přednesu přihlížeti, jestliže nové údaje a důkazy nebyly dříve uvedeny, ac o nich strana patrně věděla, jestliže zároveň strana potřebu jejich přednesu znala. Bylo totiž poukazováno na to, že strana nepřednesla něco, zvláště snad nenabídla další důkaz, ac to zásadně učiniti mohla, ale ne učinila to jenom proto, protože podle stavu sporu mohla míti důvodně za to, že toho třeba není, a teprve dodatečně se ukázalo, že nového údaje nebo důkazu třeba bylo. V druhé větě pak omezena možnost aplikace ustanovení věty první jen na případy, kdy strana nevyhověla vyzvání k osobnímu dostavení se bez závažného důvodu. Poslední věta byla konečně nově formulována tak, aby dosavadní dikce nespáděla k domněnku, že se tu myšlilo na nějaké formální, samostatné, byť i jen k odloženému rekursu přezkoumatelné usnesení, nýbrž že se myslí na případ, kdy odvolací soud schválí toto stanovisko prvního soudu, jež bylo vyloženo v důvodech rozsudku. To naznačuje nová dikce: »Bude-li toto rozhodnutí soudu první stolice schváleno v odvolacím řízení...« Odstavec 3 o možnosti uložití advokátovi pořádkový trest byl škrtnut.

§ 177. I zde bylo ustanovení zákona na prospěch strany zmírněno, a sice tím, že připojen na konci odstavce 2 dodatek: »a strana neosvědčí, že se tak stalo bez jejího zavinění«.

§ 178. Odstavec 2 byl nově upraven takto: »Sezná-li předseda, že je tu možnost jiného právního posouzení, než z jakého strany ve svém přednesu vycházejí, má je na to upozorniti a vybídouti je, aby učinily skutkové údaje podle toho potřebné a nabídky důkazy. Toto upozornění budiž protokolováno.« Nové ustanovení bylo, jak patrně, odpoutáno jednak od otázky, zda je právní hledisko, z kterého vycházejí strany, podle názoru předsedy pochybené či ne, jednak není třeba přímého návodu k novému přednesu, nýbrž stačí tu jen vybídnutí k němu. Zejména v případech, kdy budou strany zastoupeny advokátem, nebylo by nějaké poučování ani vhodné. Aby pak bylo ve vyšší stolici zřejmo, zda a jak soudce povinnost jemu zde uloženou splnil, ustanoveno, že dané upozornění musí být protokolováno.

*) První část otištěna byla v Právní praxi, roč. II., str. 201 a n.

§ 181. V odstavci 1 škrtnuta slova »je-li třeba, s advokátem«, ač tu věcná změna nebyla zamýšlena. Proto bude i ve zprávě výboru výslovně uvedeno, že v konkrétním případě bude snad straně nařízeno, aby se dostavila právě s advokátem.

§ 190. Námitky proti novým případům, t. zv. anticipovaného skončení jednání, jež byly na rozdíl od původního předpisu § 193 c. ř. s. zavedeny novelou č. 161/1936 Sb. z. a n., odkázány k rozhodnutí užší komisi.

§ 201. Nová formulace odstavce 2 jasně naznačuje, že přísaha může zde být vykonána případně ihned bez ustanovování nového roku.

§ 204, odst. 1. Pod č. 1 jmenovány byly výslovně i doplňky a opravy.

§ 208, odst. 1. Že byl protokol stranám předložen k prohlédnutí nebo že byl přečten, musí být v protokole zjištěno. Výslovně bylo také předepsáno, že oprava protokolu ve formě dodatku se může státi jen za ústního jednání, na které se protokol vztahuje.

§ 209, odst. 2. Strany mohou podle nové dikce podati odpor nejen proti chybnému převodu tésnopiseckého protokolu, nýbrž i proti jeho obsahu.

§ 210, odst. 2. Druhá věta byla nově formulována (»... důvody stranou uvedené, proč se tak zachovala«), aby dosavadní dikce nespádala snad k výkladu, že by měl soud sám po těchto důvodech pátrat.

§ 220. Při projednávání tohoto ustanovení přijata byla resoluce vyzývající vládu, aby ohledně t. zv. druhého svátku vánočního, velikonočního a svatodušního uveden byl zákonný stav v soulad se stavem skutečným.

§ 221. Soudní prázdniny v souhlase s dosavadním stavem prodlouženy opět na dva měsíce (od 1. července do 31. srpna).

§ 222, odst. 2. Věta druhá byla škrtnuta a upomínací řízení uvedeno dále v § 223, pod č. 11.

§ 223. Vedle změny zmíněné již u § 222 uvedeny byly pod č. 1 vedle sporů směnečných výslovně i spory šekové.

§ 237. Přijat byl nový odstavec 5 tohoto znění: »Předpisy o zpětvzetí žaloby neplatí, omezí-li žalobce žalobu pro uspokojení svého nároku.« Tento dodatek si vynutila skutečnost, že judikatura ukládala leckde i v těchto případech náhradu nákladů žalobci, jenž vlastně zvítězil, vidouc i zde normální případ zpětvzetí žaloby.

§ 239. Doslov odstavce 3 byl nově upraven takto: »... na základě toho být žaloba odmítnuta nebo podle okolností případu řízení zastaveno.«

§ 246. Dosavadní text označen jako odstavec 1 a v novém odstavci 2 vyloučena platnost odstavce 1 v případech, kdy bylo nařízeno přípravné řízení.

§ 247, odst. 2. Podání nevyhovující uvedeným zde podmínkám bude soudce vrátiti povinen, aby nebyly pochybnosti, co se stane v případě, kdy tak snad neučinil.

§ 264. O odstavci 2 bude jednáno teprve v souvislosti s otázkou přípustnosti novot v řízení odvolacím.

§ 267. Vázanost civilního soudce odsuzujícím rozsudkem trestního soudu omezena výslovně jen na rozsudečný nálezh trestního rozsudku, ježto vázanost celým obsahem rozsudku, jenž obsahuje mnohdy daleko sahající zjištění, není žádoucí.

§ 268, odst. 2. Předpokládané zde upozornění musí býti protokolováno.

§ 269. Odstavec 2 byl formulován nově takto: »Zákonnou domněnku nelze ve sporu vyvracet, předpisuje-li zákon pro jednání o ní zvláštní řízení.« Tím mělo býti zejména jasně naznačeno, že v těchto případech nelze vyvracet domněnku přímo v onom řízení, kde se objevila.

§ 271. Uložené zde průvodní břemeno omezeno výslovně na případy, kdy není ustanoveno něco jiného.

§ 273. Vyjádření předpokládané v odstavci 2 musí býti protokolováno. V odstavci 3 bylo výslovně umožněno užiti ustanovení předchozích odstavců i na případy, kdy by výsledky zjišťování nebyly úměrné nákladům k tomu potřebným (na př. nákladný znalecký důkaz o škodě jen zcela nepatrné).

§ 275, odst. 1. Soudci uloženo výslovně odmítnouti nejen důkazy nerozhodné, nýbrž i zbytečné. Jako odstavec 3 byl pak sem zařaden dosavadní odstavec 2 z § 276.

§ 276. Vzhledem k tomu, co řečeno právě u § 275, byly dosavadní odstavce 3 a 4 přečíslovány na odstavce 2 a 3, dosavadní odstavec 5 pak byl škrtnut a ustanovení jeho zařadeno do § 292, odst. 1.

§ 279, odst. 3 i. f. Obrat »v úmyslu« byl nahrazen obratem »proto«, aby snad nebyl kladen důraz na to, že tu soud musí dokazovati straně úmysl.

§ 286. Odstavec 1 byl nově formulován a místo o sporu, resp. mezeitímním sporu se mluví nově o sporných otázkách.

§ 290. Na ochranu stran byl připojen nový odstavec 3 tohoto znění: »Na návrh strany, která nebyla o pr o v á d ě n í d ů k a z u včas zpravena tak, aby se ho mohla

zúčastniti, budiž důkaz provedený v její nepřítomnosti opakován. Návrh musí být učiněn bez prodlení potom, kdy se strana o tom dověděla.«

§ 298. Odstavec 4 byl upraven tak, aby bylo jasno, že se nepředčítá vždy celá listina, nýbrž případně jenom stať podle odstavce 2.

§ 300. Nová stylisace odstavce 2 zřejmě naznačuje, že opis listiny nebo výpis z ní připojití má k protokolu sám soudce z příkazu nebo dožádaný.

§ 302, odst. 2. Výslovně bylo vyjádřeno, že soudce sám, nikoliv snad strany, rozhoduje o tom, pokud je třeba nahlédnouti do ostatního obsahu knih, aby bylo zkoumáno, jak jsou knihy vedeny.

§ 311. V odstavci 1, ve větě první, za slovy »...opomine se prohlásiti o její pravosti« citován v závorce § 298, odst. 3, aby bylo zdůrazněno, že odpůrce dokazovatelův musí býti soudem vyzván, aby se o předložené listině prohlásil, má-li se pravost soukromé listiny, o níž se strana opominula prohlásiti, pokládati za nepopřenou. Ve větě druhé škrtnuto bylo za slovem »jména« slovo »strany«, protože snad půjde o listinu podepsanou někým jiným než stranou a i zde se má odpůrce dokazovatelův prohlásiti.

§ 315. Předpis zde obsažený byl formulován nově takto: »Listiny, jejichž pravost je sporná nebo jejichž obsah prý je změněn, nebo listiny, jichž bylo použito k důkazu, budť až do pravomocného vyřízení rozeprě podrženy u soudu.« Ze srovnání nové dikce s dikcí starou vyplývá sám jasně důvod provedeného rozšíření.

§ 320. V odstavci 1, pod č. 2 za slovy »dále jeho« škrtnuta slova »manželu nebo«, protože o manželu je zmínka již na počátku věty a dosavadní text nedával proto dobrého smyslu.

§ 321. V souhlase s dosavadním předpisem § 322 c. ř. s. vyloučena byla možnost odepřítí svědectví o okolnostech zde uvedených pro obavu z majetkové újmy, tedy z důvodu § 320, odst. 1, č. 3, a nikoliv z důvodů § 320, odst. 1, č. 1 a 2.

§ 322, odst. 1. Osvědčení zde předpokládané bylo omezeno výslovně jen na případy, kdy to soud uzná za potřebné.

§ 326. V odstavci 1 nahrazeno v souhlase s terminologií vládního návrhu občanského zákoníka slovo »ručí« slovem »odpovídá«, ježto jde o závazek přímý, nikoliv podpurný.

§ 330. Dosavadní úzká dikce odstavce 2 nahrazena dikcí všeobecnou, jež zní: »Toto ustanovení platí přiměřeně, má-li býti obslán zaměstnanec veřejného podniku soukromého, jsou-li pro to podmínky uvedené v odstavci 1.«

§ 331, odst. 1. V zájmu ulehčení věci a podle stavu praxe byla první věta doplněna slovy: »nebo tuto zálohu přímo svědkovi dal«.

§ 332. V odstavci 2 bylo stanoveno, že se svědek musí omluviti nejpozději při rejblížším výsledku.

§ 335, odst. 3. Vložením slova »zejména« mezi slova »povážlivé« a »proto« naznačeno, že mohou býti i jiné důvody, pro které soud případně upustí od svědkovy přísahy, než je odsouzení pro krivé svědectví nebo pro krivou přísahu.

§ 337, odst. 1. Protože poučení zde předepsaného je třeba nejen v případě, kdy bylo rozhodnutí o přísaze vyhrazeno, formulován předpis všeobecně takto: »Svědkovi budiž před výsledkem připomenuta povinnost udati pravdu a budiž upozorněn na trestní následky krivé výpovědi a na význam přísahy.«

§ 338. Místo dosavadních odstavců 2 a 3 přijat byl jako odstavec 2 tento text: »Osoby, které pokládají podle své náboženské nauky přísahu za nedovolenou, jakož i osoby bez náboženského vyznání potvrdí svou výpověď místo přísahy slavnostním prohlášením; toto prohlášení zní: „Prohlašuji na svou čest a svědomí, že na vše, nač budu (byl-a jsem) před soudem tázán(a), vypovím (vypověděl-a jsem) úplnou a čistou pravdu a nic nezamlčím (jsem nezamlčel-a)“.« Vlastní přísaha omezena tedy na osoby, které se hlásí k některému náboženskému vyznání a příšežná formule je pro všechny stejná. Osoby však, které pokládají podle své náboženské nauky přísahu za nedovolenou, jakož i osoby bez náboženského vyznání potvrdí svou výpověď místo přísahy slavnostním ujištěním a formule je tu opět jednotná.

§ 346. Celý předpis o nároku na svědecké upraven byl nově takto:

»(1) Svědek má nárok na náhradu nutných nákladů, které mu byly způsobeny cbesláním k soudu, zvláště i cestou na místo výsledku, pobyttem tam i cestou zpáteční.

(2) Náhradu za výdělek ušlý v době, kterou svědek promeškal, může žádati jen svědek, který má plat podle hodin nebo dnů, podle kusů nebo jednotlivých výkonů, jiný svědek jen tehdy, jestliže mu promeškáním času byla způsobena citelná újma na výdělku.

(3) Svědek má uplatnití nárok na svědecké ihned po svém výsledku, jinak ho pozbuje. Okolnosti potřebné k určení svědeckého musí svědek osvědčiti.

(⁴) K žádosti svědkově může předseda nebo soudce z příkazu nebo dožádný naříditi, aby byla svědkovi dána dostatečná záloha na cestu k soudu (§ 331 odst. 2).«

K tomuto novému textu sluší poznamenati: Formulace odstavce 1 byla zevšeobecněna. Náklady spojené s doručením obsílky zůstávají ovšem i novou dikcí kryty. V odstavci 2 bylo nutno odstraniti jistý nesoulad s předpisy §§ 990 a 991 vládního návrhu občanského zákoníka, jež tu byl v tom, že původní znění § 346, odst. 2 předpokládalo všeobecně citelnou újmu na výdělku, která se však u zaměstnanců nemohla objeviti, ježto občanský zákoník zaručuje zaměstnanci nárok na plat i za dobu promeškanou svědeckou povinností. Na druhé straně bylo zase obtížné aplikovati zásadu § 991 vládního návrhu občanského zákoníka, protože nelze započísti na plat něco, na co není podle procesních předpisů zásadního nároku. Nově zvolená dikce tyto potíže odstraňuje. Při tom ovšem bylo nutno pamatovati i na osoby, které nejsou v pracovním poměru, na př. na drobné samostatné podnikatele, u kterých se žádá jako podměna nároku na náhradu ušlého výdělku i dále citelná újma na něm. Aby měl soud podklad pro určení svědeckého, musí podle odstavce 3 svědek pochopitelně osvědčiti všechny potřebné okolnosti, zvláště kde půjde o nárok neupravený sazbou předpokládanou v § 347, odst. 1.

§ 347. Odstavec 1 byl nově upraven takto: »Svědkům buď dána náhrada podle sazby upravené vládním nařízením. Pokud svědecké neupravil předseda senátu (samosoudce, soudce z příkazu nebo dožádaný) sám, náleží určití svědečné a zaříditi jeho výplatu úředníkům procesního nebo dožádaného soudu, jimž tato práce je svěřena. Neurčil-li svědecké soudce sám, mohou strany nahlédnouti do vyměření svědeckého; strany i svědek mohou žádati ve třech dnech po vyměření svědeckého za rozhodnutí soudu. Návrh tento může býti učiněn ústně.« Odchyłka záleží v tom, že soudní kancelář upraví svědecké jen tenkrát, neučinil-li tak soudce sám. Mnohdy totiž bude soudce i nucen prohlásiti ústně rozsudek ihned po skončení ústního jednání a nebude míti možnosti vyhraditi vyměření nákladů písemnému vyhotovení podle § 52, odst. 2 (na př. rozsudek pro uznání nebo rozsudek ve věcech nepatrných, jichž doručení strany nežadaly) a bude tedy třeba upravit i náklady sporu, k nimž patří i svědecké; kdyby zde soudce musil čekati, až svědecké upraví kancelář, bylo by vyřízení zbytečně zdržováno.

§ 351. Odstavec 2 byl doplněn ustanovením, že jiné znalce ustanoví soud »podle okolností po výslechu stran«. Nemyslí se tu ovšem na výslech stran k důkazu.

§§ 357 až 360. Předpisy o provádění znaleckého důkazu byly zcela přeskupeny a částečně nově upraveny, ale k věcné změně tím nedošlo.

§ 362. Odstavec 2 byl na konci upraven takto: »...aby byl podán nový posudek znalci týmiž nebo jinými nebo alespoň s příbráním dalšího znalce (znalců).« Tím má býti naznačeno, že případně postać i příbrání jediného dalšího znalce.

§ 364. Odstavec 2 byl nově upraven takto: »Při znaleckém důkazu, nařízeném v zájmu strany požívající práva chudých, může býti znalcům uvedeným v § 353, odst. 1 o d m ě n a z a n á m a h u podle okolností snížena tehdy, jestliže by znalecké případlo zcela nebo zčásti na vrub státní pokladně. V takovém případě budíž odměna za námahu určena až po pravomocném ukončení věci.« Změna záleží jednak v tom, že předpisu odstavce 2 lze nyní užiti jen při znalcích veřejně ustanovených, jednak v tom, že může dojíti jenom ke snížení odměny, třebaš na minimální částku, nikoliv však k úplnému jejímu odepření. Připojití poslední věty bylo konečně třeba proto, protože až po pravomocném ukončení věci bude patrnó, zda znalečné podle výsledku sporu případně zcela nebo zčásti na vrub státní pokladně.

§ 369, odst. 2. V poslední větě bylo dodáno, že osvědčení se stane na příkaz soudu, což znamená, že ho jinak třeba není.

§ 393. Připojen byl nový odstavec 3, jímž byl vyloučen opravný prostředek proti usnesení, kterým byl zamítnut návrh na vydání částečného rozsudku. Teorie hledí na věc namnoze stejně již dnes, majíc za to, že rozhodnutí soudu o takovém návrhu děje se tu v rámci formálního řízení sporu, a vylučuje rekurs podle § 192 c. ř. s.

§ 394. Vzhledem k nové úpravě § 51 byl zde odstavec 2 vyškrtnut.

§ 395. Novou úpravou odstavce 3 bylo umožněno sečkati s dalším jednáním o žalobě, až mezi tím ní rozsudek nabude právní moci, zcela všeobecně, nikoliv jen v případě, kdy právní poměr nebo právo podstatné pro rozhodnutí hlavní věci byly uznány za bezdůvodné. Není totiž nakonec zvláštních důvodů, proč tento posléze jmenovaný případ od ostatních případů rozlišovati.

§§ 400 až 402. Předpisy o odporu byly vyhrazeny užší komisi, která o nich pojedná ve spojitosti s otázkou novot v odvolacím řízení.

§ 404, odst. 1. V poslední větě je nyní řeč o prohlášeních a skutkových údajích

obmeškalé strany, »pokud jsou obsaženy v přípravných podáních...« místo: »pokud jsou dotvrzeny obsahem přípravných podání...«, aby dikce nesváděla snad k domnění, že musil předcházeti nějaký přednes, když se ona prohlášení nebo skutkové údaje »dotvrzují«.

§ 407. Zde a podobně i v § 408 se mluví nově o »zamítnutí« návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání místo o jeho »odmítnutí«, ježto jde vlastně o věcné vyřízení návrhu.

§ 412. Odstavec 1 byl na konci doplněn slovy: »nebo jestliže oprávněný teprve dodatečně se dozvěděl o okolnostech, jež poskytnutí jistoty odůvodňují«, ježto i tento případ nutno posuzovati stejně jako případ v druhé větě dosud upravený.

§ 413. Před dosavadní text odstavce 2 byla vložena nová věta tohoto znění: »Návrh může být učiněn jen do skončení jednání v první stolici«, aby bylo jasné vyloučeno uplatňování takového návrhu snad až ve stolici opravné.

§ 426. Druhá věta byla formulována nově takto: »O p r a v a z m o c i ú r e d n í se má státi zejména též tenkrát, jestliže se vyhotovení rozsudku, jak bylo doručeno stranám, neshoduje s rozhodnutím od soudu vydaným.« Tím položen důraz na rozpor mezi vyhotovením, jež bylo doručeno stranám, protože právě z tohoto vyhotovení strany vycházejí, a mezi rozhodnutím skutečně od soudu vydaným.

§ 427, odst. 1. V druhé větě bylo výslovně naznačeno, že soud ustanoví rok jen o návrhu, jenž bude včas podán.

§ 430. V odstavci 2, ve větě první připojena byla slova: »nebo po jeho prohlášení«, jejichž smysl naznačuje dále v závorce citace § 419, odst. 3. V odstavci 3 pak opět zdůrazněno, že se předpokládá včasné podání návrhu.

§ 433. V odstavci 2 mluví se nově všeobecně o manželech, kteří přestali být československými státními občany, protože vzdání se občanství je jen jedním z těchto případů a není důvodu ustanovení zde obsažená omezovati jen na tento případ.

§ 438, odst. 2. Pokud má písemné vyhotovení usnesení obsahovati údaje § 420, odst. 1, č. 1 a 2, bude ustanoveno vládním nařízením. (Pokračování.)

Robert Steiner:

K POJMU SMÍRU V §§ 17 A 18 ZÁKONA O OCHRANĚ CTI.

Předpis § 17, odst. 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. stanoví, že v případech, kdy se trestného činu zúčastnilo několik osob, tudíž v případech objektivní konexity se soukromá žaloba vztahuje jen na toho, na koho byla podána — až sem platí ustanovení to podle všeobecných zásad zřejmě i pro žalobu veřejnou — a že, došlo-li v takovém případě ke smíru nebo k rozsudku, může soukromá žaloba být podána proti ostatním vinníkům, jen když si oprávněný p ř e d s m í r e m nebo do konce průvodního řízení výslovně vyhradil právo stíhati. Rozhodnutím č. 5927 Sb. n. s. bylo vysloveno, že této výhrady je zapotřebí jen pro p o d á n í žaloby (t. j. ve smyslu tohoto ustanovení ovšem i pro podání žádosti za trestní stíhání) a nikoli pro pouhé pokračování ve stíhání již dříve zavedeném.¹⁾

Naproti tomu praví hned následující ustanovení § 18, odst. 1, že došlo-li ke smíru nebo k rozsudku o soukromé žalobě pro některý čin trestný podle zákona o ochraně cti, může jedna strana stíhati druhou stranu pro jiný takový trestný čin, který proti ní spáchala do ujednání smíru nebo do konce průvodního řízení, jen když si před smírem nebo před ukončením průvodního řízení výslovně vyhradila právo ji stíhati. Judikaturou (rozh. č. 5670, 5771, 6023 Sb. n. s.) bylo vysloveno, že se toto ustanovení vztahuje nejen na vzájemné žaloby v užším slova smyslu, nýbrž i na případy subjektivní konexity, kdy se tedy jedna

¹⁾ Viz Steiner, Schutz der Ehre, str. 73, Poláček, Ochrana cti, str. 63.